

INGE ARRO TANTSIB ODETTE'i-OTTILIIET

Balletihuvilistele on Inge Arro nimi ammu tuttav. Alates 1970. aastast, mil ta Tallinna Koreograafiakooli Ilse Adussoni klassis lõpetanuna «Estoniasse» tööle asus, on tal ju olnud ilusaid osatäitmisi ballettides «Paquita», «Antonius ja Kleopatra», «Aastaajad», «Maailma loomine», «Uinuva kaunitar», «Anselmi lugu», «Asjatu ettevaatus» jt. Rohkem kui teistele tema põlvkonna tantsijataridele on talle tunnustust jagatud. Teatriühingu preemiaga märgiti ära tema Veronica «Anselmi loos». Selles osatäitmises oli head kaasaminekut balleti autorite mõttega. Anselmi püüdleva bürgeripreili hingeline kõledus tuli hea välise vormi juures ilmekalt esile. Hästi sobis ka Aurora osa «Uinuvas kaunitaris». Dueti sellest balletist esitas ta oma kavas üleliidulisel balletiaristide võistlusel Moskvas. Seal saavutas ta III koha, mis pärast L. Vink-Leetmaa kuld-, T. Randviiru hõbe- ning M. Murdmaa pronksmedalit rahvusvahelistel võistlustel on üks suuremaid ametlikke tunnustusi eesti balletile.

Inge Arro on päris palju tantsinud esinemisreisidel. Need on viinud Islandile, Jugoslaaviasse, Türgisse, Kuveiti jm., kõnelemata reisidest koos «Estoniaga». Olulised olid esinemised küllalibaleriinina sellistel pretensioonikatel lavadel nagu Leningradi Kirovi-nim. ja Väikese Operiteatri omad. Inge Arro tantsis esimeses teatris mullu Eevat «Maailma loomises» ja teises Lize'i «Asjatus ettevaatuses». Praegu on laual kutse tantsida Moskvas Kongresside Palee laval «Maailma loomises».

Viimane töö kodulaval on aga «Luikede järve» naispeaosa, balletiliteratuuri üks nõudlikumaid. Milline on

Inge Arro Odette, milline tema Ottillie, kaks nii erinevat maailma?

...Võlujärve kaldale liuglev Luik köitis pilku eelkõige oma haprusega. Ta varjas nagu mingit saladust. Ent oli ka ebakindlust või lõpetamatust attitüüdi-possides. Suur adagio Printsiga kulges vormikindlalt. Selle numbri kolm perioodi olid küllaltki reljeefselt esile toodud: esimeses oli Odette-Arro kontakti otsiv ja vaoshoitud, teises tulus temasse nagu uut elu ning ta lausa lendles Printsiga kohal, kuna kolmandas perioodis («voolavad» arabesque'd) usaldas ta end täielikult noormehe kätte. Kui midagi soovida, siis ehk veelgi plastilisemat selga. Võrreldes duetiga jäi variatsioon pingutatuks, suuremat täpsust ja iga liigutuse lõpu fikseerimist vajab diagonaal. Ent coda oli kindel.

Ballipilt kuulub Ottilliele, Mustale luigele. Efektse entrées näitas Inge Arro elegantset «kõledust», adagio's suutis hoopis teisiti kõlama panna «luigevaatusest» tuttavad poosid. Ent sisepinget võinuks siin rohkem olla, selgemalt oleks võinud välja tuua Ottillie taotlused. Pas de deux' tüüsilisem osa oli variatsioon oma riskantsete pöörete ja üleminekute täiuslikkusega. Kui kogu etenduse jooksul rõõmustasid Inge Arro täpsed pöörded, siis selles lõigus oli tulemus eriti silmapaistev.

Viimases vaatuses kohtusime taas Valge luigega, kelle tants oli nüüd eelgilisem kui esimesel kohtumisel. Odette teab, et Prints murdis antud tütuse. Inge Arro tantsus on kaotusvalu, kuid siiski peaks sellest veelgi rohkem läbi kumama armastus, mida Luik eneses ju kindlalt kannab. Tants selles vaatuses oli eriti ilusajooneline.

Kokkuvõtteks. Esimesed kontaktid vaatajatega on olnud. Töö oma Odette'i ja Ottillie leidmisel on Inge Arrol jõudnud uude etappi. Saavutatud side vaatesaaliga mõjus soodsalt: Helmi Puuri, Irina Kolpakova jt. ballettmeistrite-

repetiitorite nõuanded ja baleriini taotlused realiseerusid kordusetendustel juba palju täpsemalt. Oli kauneid isikupäraseid nüansse, ilusat tantsuvormi. Nagu öeldud, «istusid» iseäranis kindlalt tuurid. «Luikede järv» on aga paljukihiline teos, mille sügavustesse annab veel tungida. Ka kontrast antipoodide Odette'i ja Ottillie vahel saab suurem olla. Ent juba praegu on Inge Arro tantsus palju nauditavat. «Estonia» lava on rikkam uue Luige võrra.

HEINO AASSALU

Pildil: Inge Arro ja Andrei Ustinov «Luikede järves».